

1. Zie je de zondaar of zie je de mens?

Het Kronenburgerpark is een stadspark in Nijmegen. Dat park was in de jaren '80 de plaats waar veel prostituees met een verslaving probeerden geld te verdienen door hun lichaam te verkopen. Iedereen noemde ze minachtend de heroïnehoertjes.

De zanger Frank Boeijen, van de Frank Boeijen Groep, reed op een avond in zijn auto langs het Kronenburgerpark. En in het licht van de koplampen herkende hij opeens één van die heroïnehoertjes. Ze had bij hem in de klas gezeten op de middelbare school. Hij vond dat ontzettend aangrijpend. Opeens ging het niet meer om 'een' anoniem heroïnehoertje, opeens ging het om een méns, een mens die hij kende, een mens van vlees en bloed. En hij schreef er een liedje over, 'Kronenburg Park.' Hij zingt dit:

*'Ik weet niet wat jou zover heeft gebracht.
Als ik jou zie, 's avonds bij het park,
de autolichten beschijnen je lichaam,
zonder ogen, zonder herinnering...
Ik neem aan dat je nooit liefde hebt gehad,
ook niet toen dat zo belangrijk voor je was.
De woorden die bij jou horen zijn goedkoper
dan ik dacht,
in een seconde ging het regenen vannacht...'*

En dan volgt een heel gepassioneerde oproep:

'Ga die wereld uit! Eén seconde en rij snel door, die wereld uit!'

Oftewel: 'Breek met dit vreselijke leven! Daar ben je veel te kostbaar voor!' Jammer genoeg wijst Frank Boeijen niet de weg naar Jezus. Het liedje eindigt in vertwijfeling: 'En vraag niet naar de weg, want iedereen is de weg kwijt.'

Met welke ogen kijk je? Zie je 'een' heroïnehoertje? Of zie je een mens? Dat is de vraag van dit liedje. In feite komt datzelfde verschil terug in het bijbelgedeelte dat we gelezen hebben. De Farizeeër, bij wie Jezus op bezoek is, ziet dat er een vrouw binnenkomt die in de stad bekend staat als een zondares. Diep geëmotioneerd betoont ze Jezus haar liefde. En de Farizeeër denkt bij zichzelf: 'Als Jezus echt een profeet zou zijn, dan zou Hij wel weten wat voor vrouw het is die Hem aanraakt, dat ze een zondares is.' Simon ziet alleen een zondares. Maar Jezus ziet een méns. Een vrouw met berouw over haar leven, een vrouw die hunkert naar een nieuw begin, een vrouw met een diep verlangen om vergeving te ontvangen, een vrouw die ontdekt heeft dat bij Jezus die vergeving te vinden is.

Is deze vrouw een prostituee? Verschillende uitleggers gaan daar voetstoots vanuit, maar het stáát er niet. Ook niet dat ze een overspelige vrouw was. Er zijn nog meer zonden. Misschien was ze in de greep van de drank en deed daarom vreemde dingen. Of ze was berucht om diefstal, je weet het niet.

Vaak wordt ook gedacht dat dit Maria Magdalena was. Maar ook dat staat niet in de tekst. Over Maria Magdalena wordt nergens in de Bijbel gezegd dat ze eerder in haar leven een zondares was. Er wordt alleen over haar verteld dat ze bezeten was geweest door zeven boze geesten, en dat Jezus haar van die demonen had bevrijd.

2. Als je Jezus ontdekt als Redder, dóét dat iets met je

Maar deze vrouw, die hier binnenkomt in het huis van Simon de Farizeeër, is duidelijk wel een zondares. En dat beseft ze zelf ook heel goed. Maar in haar leven is iets wonderlijks gebeurd. Ze heeft Jezus ontdekt, de rabbi uit Nazareth. Ongetwijfeld heeft ze eerst van een afstand staan luisteren, als Hij de mensen vertelde over de liefde van God. Naar voren dringen, dat zou ze nooit gedurfd hebben. Onopvallend, in de verte, bleef ze Jezus volgen. Ze luisterde naar wat Hij zei en ze zag hoe Hij met mensen omging. Ongelooflijk! Hij schaamde Zich er niet voor om bij een tollenaar te gaan eten, om aan tafel te gaan met beruchte zondaren, om contact te hebben met prostituees. En dankzij Jezus kreeg deze vrouw weer hoop. Zou er ook voor haar een

nieuw begin mogelijk zijn? Zou er ook voor haar genade zijn? Zou er ook voor haar een toekomst zijn in het licht van Gods liefde?

Hier, in het huis van Simon de Farizeeër, komen al haar gevoelens tot een ontlading. Heeft ze Jezus al eerder persoonlijk ontmoet? Dat blijft onduidelijk. Pas aan het eind van dit gedeelte zegt Jezus tegen haar: 'Uw zonden zijn u vergeven.' Maar blijkbaar was haar geloof in Jezus zó groot, dat ze dat al héél zeker wist: deze Man van God is mijn Redder! Mijn Verlosser! Mijn

Heiland! En dat geloof van deze vrouw, dat wordt door Jezus beloond. Hij zegt in vers 50 tegen haar: 'Uw geloof heeft u behouden, ga heen in vrede!'

Als je de Here Jezus hebt leren kennen als de Redder, die gekomen is om ook jou te verlossen van je zonde, de Redder die daarvoor naar het kruis ging, dan dóét dat iets met je. Je wordt er een

ander mens van. Het is een diepe, intense dankbaarheid die je hele leven doortrekt.

Vandaag is het Dankdag voor gewas en arbeid. En die dankbaarheid naar de Schepper toe, die delen we met álle mensen die geloven dat er een God is. Die dankbaarheid delen we met Joden, met moslims, met mensen uit allerlei religies. En dat is mooi, dat is een gezamenlijke dankbaarheid van alle mensen die geloven dat er een Schepper is, die zorgt voor leven, voor een oogst, voor voedsel, voor rijst en aardappels, voor boontjes en uien, voor wortels en bloemkool.

Maar als christenen weten we dat het nog vélder gaat, dat die Schepper nog veel méér gegeven heeft. We lezen in de Bijbel dat Hij deze wereld zó liefhad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, eeuwig leven zal krijgen. En dat maakt die dankbaarheid nog zóveel groter, nog zóveel dieper, nog zóveel intenser. Niets is vanzelfsprekend, geen ademtocht, geen seconde dat je leeft, geen dag dat je gezond bent, helemaal niets. Het is allemaal genade en nog eens genade. Vandaag, op deze Dankdag, eren wij als christenen niet alleen God als Schepper, maar we eren Hem ook als de Hérschepper van ons leven. Hij heeft ons gemaakt en Hij heeft ons gekocht.

Ken je dat verhaal van Tom? Tom had zelf een bootje gemaakt, van hout. Hij had het prachtig opgeschilderd, er een mast op gezet, en hij had er zelf zeiltjes voor genaaid. Op een dag ging hij met zijn bootje naar de rivier, en hij liet het voorzichtig drijven op het water. Het lukte prima, het bootje bleef mooi overeind. Alles ging goed, totdat de wind ging waaien. De zeiltjes gingen bol staan en het bootje maakte opeens veel vaart. Tom kon er niet meer bij, het bootje verdween naar het midden van de rivier. Tom rende langs de kant, hij kon het bootje nog een tijd in het oog houden, maar toen raakte het uit het zicht. Tom was heel verdrietig en liep huilend naar huis.

Een week of drie later kwam Tom uit school. En wat denk je? In een winkel met antiek en curiosa, in de etalage, stond... zijn bootje! Zijn eigen bootje! Hij rende naar binnen en zei: 'Meneer, meneer, dat daar is mijn bootje!'

'Ja, ja,' zei de man in de winkel, dat zeggen ze allemaal. Je kunt het kopen, jongen.'

'Maar,' zei Tom, 'ik heb het zelf gemaakt en ik raakte het kwijt bij de rivier...'

'Twintig euro,' zei de man, 'en het bootje is van jou.'

Tom rende naar huis en haalde zijn spaarpot leeg. Vervolgens rende hij terug naar de winkel en kocht zijn eigen bootje. Op weg naar huis kon hij zijn ogen er niet vanaf houden en hij zei: 'Bootje,

nu ben je twee keer van mij: ik heb je gemaakt, en ik heb je gekocht.' Zó is het ook met ons! God heeft ons gemaakt, en Hij heeft ons gekocht. We zijn twee keer van Hem. Als je dat op je laat inwerken, kún je niet anders dan zó dankbaar zijn... Wat een God! Wat een trouw! Wat een onvoorstelbare liefde...

3. Gevolgen van dankbaarheid: nederigheid, ruimhartigheid, liefde

De vrouw in Lukas 7 laat haar dankbaarheid op een heel bijzondere manier zien. En in haar leven, in wat zij doet, zie je wat de gevolgen zijn van dankbaarheid. Dankbaarheid voor de genade die God geeft. Dankbaarheid voor Zijn redding. Ik noem drie gevolgen.

Het eerste gevolg, dat is **nederigheid**. Deze vrouw komt de voeten van Jezus wassen. Dat was een vies karweitje, want mensen liepen met blote voeten in sandalen en de straten waren stoffig. Voeten wassen, dat was het werk van een slaaf. Simon had er niet voor gezorgd, dat iemand de voeten van Jezus gewassen had. Daarmee liet Simon zien dat hij een erg slechte gastheer was. Maar deze vrouw wilde het wél doen. Zij waste wél de voeten van Jezus. En nog wel met haar tranen. Haar nederigheid staat in schril contrast tot de hooghartige houding van Simon. Blijkbaar vindt hij het al heel wat dat hij Jezus heeft uitgenodigd. Jezus moet daar dan maar blij om zijn, als een bedelaar die óók een keer aan tafel mag mee-eten.

Zo'n zelfingenomen houding als van Simon, die blokkeert de dankbaarheid. Als je zelfingenomen bent, vind je het heel vanzelfsprekend, alles wat je hebt, alles wat je krijgt, alles wat je verdient, alles wat je bezit. Je vindt het heel vanzelfsprekend dat alles zo gaat zoals jij dat wilt. En als het een keer anders loopt, dan word je boos. Boos op de mensen die blijkbaar iets fout gedaan hebben. Boos op de autoriteiten, die beter hadden moeten presteren. Boos op God, die jou zomaar dit aandoet, terwijl jij altijd zo je best doet voor Hem.

Natuurlijk, er bestaat boosheid die terecht is. En als je onrecht ziet, als je merkt dat mensen of dieren worden vertrapt, en je wordt níét boos, dan is er wat met je aan de hand. Maar veel boosheid heeft te maken met een eisende houding. 'Het moet gaan zoals ik wil.'

De vrouw die de voeten van Jezus wast, is alleen maar dankbaar. Heel nederig doet zij het werk van een slaaf. Zij beseft het wonder van de genade. En jij? En u, en ik? Beseft jij het wonder van de genade? En áls je dat beseft, wat doet dat dan met je? Maakt het je ook nederig, net als die vrouw? Nederig, zélf als het tegenzit? We hebben toch nergens recht op? Genade is een cadeau, een geschenk uit de hemel...

Het tweede gevolg van dankbaarheid, dat is **ruimhartigheid**. De vrouw heeft een albasten fles met zalf bij zich, en daarmee zalft ze de voeten van Jezus. Een albasten fles was een heel dure fles, dus ook de inhoud moet ongetwijfeld heel duur geweest zijn. Maar ze aarzelt geen moment! Want in haar dankbaarheid weet ze: geen cadeau is groot genoeg! Mijn Jezus, mijn Redder, Hij is álles waard!

Dankdag vieren, zoals wij vandaag doen, is goed voor je ziel. We staan er bij stil dat we nergens recht op hebben. Ook niet op ons land, op onze vrijheid, op onze vrede. Ook onze vrede en onze vrijheid zijn geschenken. Daar hebben honderdduizenden Amerikanen, Canadezen, Britten, Polen, en ook Nederlanders hun leven voor gegeven. Het is ons gegeven, door hen en uiteindelijk door God Zelf. En als je zomaar een Nederlands paspoort mag halen omdat je toevallig hier geboren bent, dan is dat een onverdiend geschenk. Jammer genoeg kunnen we die vrijheid en de vrede in ons land niet delen met de hele wereld. Wás het maar zo! Maar als er mensen in nood zijn, vervolgd om hun geloof of hun geweten, slachtoffer van oorlogsgeweld, dan mogen we er gelukkig wel iets van delen, van de ruimte in ons land.

En zo mogen we ook delen van ons bezit, van onze tijd, van onze gaven en talenten, van onze mogelijkheden. Jaren geleden was er een motto: 'Maak Dankdag tot geefdag.' Dat ben ik nooit vergeten. 'Maak Dankdag tot geefdag.' Dankbaarheid maakt je ruimhartig. Dat is het tweede.

En het derde: dankbaarheid voedt de **liefde**. Jezus zegt over die vrouw: 'Zij betoonde veel liefde.' De tranen van liefde stroomden over haar wangen. Tegenover de kille houding van Simon staat de warme liefde van deze vrouw.

Ook daarom vieren we de Dankdag voor gewas en arbeid. Want dankbaarheid voedt de liefde. Liefde voor God, de Schepper, liefde voor de Here Jezus, de Verlosser. Liefde voor de Heilige Geest, de Trooster die altijd in ons is. Liefde voor mensen, liefde voor de naaste in nood. Liefde ook voor de schepping van God, voor planten en bomen, voor de dieren. En Paulus schrijft: 'Zo blijven dan geloof, hoop en liefde, maar deze meeste van deze is de liefde.'

Ik begon in Nijmegen, ik eindig in China. Op de website van TWR, Trans World Radio, staat het verhaal van Qiu.

Zij is 97 jaar, woont in China en is analfabeet. Lezen en schrijven kan ze niet, maar ze verlangt er wel enorm naar om zelf Gods Woord te kunnen bestuderen. Maar hoe moet ze dat doen?

Qiu is al dertig jaar christen en ze put al die jaren veel kracht uit haar geloof. Haar leven is niet makkelijk, dat is het ook nooit geweest, maar nu wordt haar lichaam steeds zwakker. Daardoor kan ze niet langer meer naar de kerk en dat vindt zij een groot

gemis! In de kerk hoorde ze Gods Woord en werd dat Woord natuurlijk ook uitgelegd. Dat gaf haar blijdschap en kracht en het bouwde haar op in het geloof! Qiu zou graag de bijbel bestuderen, maar ja, hoe moet dat? Ze kan niet lezen of schrijven, en áls ze dat al kon, heeft ze toch ook nog geen Bijbel. Gelukkig kent ze wel veel psalmen en liederen uit haar hoofd, en die zingt ze dan ook vaak. Dat bouwt haar geloof op, God zij dank! Maar wat is er nu gebeurd?

Eén van de nazorgmedewerkers van

TWR hoorde van haar situatie. Hij is bij haar op bezoek gegaan. Qiu heeft hem verteld dat ze de Bijbel graag nog beter wilde leren kennen, zodat haar geloof verder kon groeien, maar dat ze niet wist hoe dat moest omdat ze niet kan lezen en schrijven. Qiu heeft geen smartphone en er is ook geen internet beschikbaar, zodoende kan ze niet luisteren naar de programma's die online worden uitgezonden.

Maar... TWR heeft wel audiospelers! De medewerker zorgde ervoor dat Qiu een audiospeler kreeg. Hij liet haar zien hoe ze het apparaat kon bedienen en even later hoorde ze in haar eigen woning een verhaal uit de Bijbel klinken. Qiu was zó blij en geraakt, dat de tranen van blijdschap over haar wangen liepen. Toen de contactpersoon weer vertrok, zag hij dat Qiu de audiospeler stevig in haar handen hield, alsof ze dit kostbare bezit als een leeuw wilde beschermen. Hoewel Qiu niet zelf de Bijbel kan lezen, kan ze nu toch Bijbelstudie doen!

Er is vandaag héél veel om voor te danken! Voor de oogst, voor het voedsel. Voor ons werk. Voor ons leven. Voor dit land, voor onze vrijheid. Maar boven alles danken we God voor Hemzelf. Voor wie Hij is, Vader Zoon en Heilige Geest. Die dankbaarheid maakt ons nederig, maakt ons ruimhartig en bovenal voedt die dankbaarheid de liefde. Want nóóit zal die liefde vergaan. Amen.